

behandlet afdøde Skibsfører Henrik Friis Christensen, hos hvem jeg har været Huslæge i mange Aar, bevidnes herved“. Heller ikke det var mig tilstrækkeligt. Naar en Sømand kommer hjem i nogle faa Dage, saa har han meget andet at tænke paa end at gaa og pylre med sig selv. Han har maaske ikke set sin Kone og sine Børn i lange Tider, og han vil ikke for de faa Dage være Genstand for hele Konversationen hjemme; han vil høre om de andre, om hvordan de har det. Jeg skrev derfor til Dr. Kromann, om han nogen Sinde havde hørt om, at den afdøde havde fejlet noget. Han kunde jo godt have fejlet noget uden at have søgt Læge, og Erklæringen gik jo kun ud paa, at han ikke havde behandlet ham. Dr. Kromann skriver saa tilbage og erklærer, „at i de mange Aar, han har været Læge for afdøde Skibsfører Henrik F. Christensens Familie, har han aldrig hørt Tale om, at han led af nogen som helst Sygdom“. Og han føjer til privat til mig, at det skulde kun glæde ham, „om det kunde lykkes at gøre noget for denne saa haardt ramte Familie, som sidder i smaa Kaar“. Ja, det er det, jeg ogsaa føler som min Opgave i Dag. Det skulde glæde ogsaa mig ganske overordentligt.

Jeg kan ikke komme bort fra, at her er fældet en uretfærdig Kendelse. Jeg har her et Brev fra den afdøde til Hustruen hjemme. Det er skrevet den 18. Marts, 3 Dage inden han falder paa Dækket. Der staar ikke et Ord om, at han fejler noget som helst, eller at han føler det mindste af Smærter eller Fornemmelser af nogen Art, ikke en Gang Ildebefindende, tværtimod; han skriver: „Alt er vel her“. Efter 3 Dages Rejse, efter en Storm af Nordost, som han siger var lige imod, skriver han længere henne: „Gud ske Lov, alle er raske og har det godt“. Fredag Morgen — 2 Dage før Ulykkestilfældet — fortsætter han med, at de har haft en frygtelig Kulde med Sorm fra Nord, men han skriver ikke et Ord om, at han fejler noget som helst. 2 Dage efter falder han, og 10 Dage efter dør han „vistnok af et Mavesaar“, som han aldrig har anet at han gik og bar paa. Man vil ikke anerkende den engelske Læges Erklæring for et Bevis. Men et Bevis for den modsatte Opfattelse kan jo ikke skaffes. Og hvad vilde der saa ske ved at udbetale Enken Erstatning? Her er jo ikke Fare for en Retsvildfarelse, hvorved man kan komme til at begaa Uret mod nogen. Som rigtigt er, foretrækker man, hvor der

ikke er fuld Klarhed, at 10, der muligvis har forbrudt sig mod Loven, gaar fri, fremfor, at 1, der muligvis ikke har forbrudt sig, bliver straffet, og det er et humant Synspunkt. Man fordrer et Bevis. Man skulde synes, at Arbejderforsikrings-Raadets Læger maatte finde Ansvar et større ved at forkaste den engelske Læges Erklæring, selv om de nærede nogen Tvivl om hans Diagnoses Rigtighed, end ved at godkende den, da de i hvert Tilfælde var ude af Stand til at stille en anden Diagnose, hvilket jo ogsaa fremgaar af Raadets ubestemte Udtryk, som f. Eks.: „Snaest maa anses“ og „vistnok“.

Ved denne Lejlighed vilde der ikke være skabt noget farligt Præcedens, da det dog maa betragtes som ret sjældent, at et Ulykkestilfælde med paafølgende Død indtræffer saa langt borte, og man har dog den engelske Læges Erklæring at holde sig til. Men man viger ikke tilbage for ganske at se bort fra denne. Faktisk er det, at der er overgaaet en kraftig ung Mand, der efter Udsagn fra alle, der kender ham, hans mangeaarige Læge indbefattet, aldrig vides at have lidt af nogen som helst Sygdom eller Svagelighed, et Ulykkestilfælde, og at han dør 10 Dage efter. Det er det faktiske. Det er det, der foreligger. Men til det, den Læge, der har behandlet Manden i denne Periode, siger, tages der slet intet Hensyn; Raadet træffer sin Afgørelse alene paa Basis af, hvad de Læger, der aldrig har set Manden, langt mindre undersøgt ham, hverken før eller efter Ulykkestilfældet, udtaler. Hvis der i Arbejderforsikrings-Raadets Ord om, at det „altid søger at lade tilstedeværende Tvivl komme den forulykkede til Gode“, ligger noget som helst i Retning af Humanitet, burde denne Humanitet have gjort sig gældende ved denne Lejlighed. Ingen vil, som jeg før sagde, driste sig til at sige, at al Tvivl om, at Ulykkestilfældet og Dødsfaldet staar i Forbindelse med hinanden, er ganske udelukket. Et positivt Bevis er det umuligt at fremskaffe, af hvilken Grund ingen med Rette vil kunne bebrejde de danske Læger, at de udtaler deres Tvivl gennem deres Maade at fremlægge Sagen paa. Men hvorfor har man været saa ængstelig for at tilkende denne Enke Erstatning? Jeg gentager mit Spørgsmaal fra før: Hvad vilde der egentlig kunne ske, om en svagelig Enke med 4 Børn i trange Kaar fik en haardt tiltrængt Hjælp, naar ikke et eneste Menneske vilde lide Uret derved? Jeg maa desværre gaa ud fra, at man her har fulgt Reglerne; men jeg maa tillade mig at henstille, at man fortolker